* * *

Ç. Элкере

Йĕс таканлă тимĕр кăвак ут
Такăнминччĕ çурма çул юртсассăн,
Ялкăшинччĕ чунăм тепĕр хут,
Сивĕнминччĕ сăвăра пĕр саншăн.

Ах, пĕлетĕп: халь сана кичем,
Мана хытă ÿпкелетĕн пулĕ.
Эп чĕнмерĕм... Қаçарах, пиччем!
Çырупа çеç мар-çке кăмăл тулĕ.

Юрататăн эс тăван уя,
Атăла чунна памашкăн хатĕр.
Пуклак пуçлă тупăлха туя
Час-часах сана ертсе тухать-тĕр.

Эс çÿретĕн пулĕ пĕр-пĕччен,—
Тăнăçра ÿсет çав пысăк шухăш.
Қаçпала, пĕр авăк тĕттĕмччен,
Пур юмах та, пурăнăç та хутăш.

Вак ĕшнеллĕ лăпкă вăрмана
Эс кĕретĕн уйăх хăпарсассăн.
Вăрман урлă алă пар мана,—
Уçăрах янратăр манăн сассăм!

1927

* * *

С. Эльгеру

В яблоках мышистый жеребец
Не споткнулся бы на полдороге.
Пусть душа заноет, как рубец,
Для тебя — стихи, а не для многих.

Ах, я знаю: вовсе нелегко,
Тягостно тебе и одиноко.
Я молчу... Ты слишком далеко.
Брат, прости!
В письме не скажешь много.

Любишь ты родимые поля,
Положить готов за Волгу душу.
И тебе откликнулась земля,
Твоего покоя не нарушив.

С палочкой по берегу идешь,—
Мысль шумит, как дерево большое.
Вечер, может, этим и хорош:
Жизнь и сказка вобраны душою.

Входишь в лес, и месяц молодой
Над тобой восходит удивленно.
Протяни мне руку, брат родной,—
Пусть дойдет мой голос отдаленный.